

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul justiției

S U M A R

Curtea de casație, s. II și Curtea de apel București, s. III: M. T. Georgescu, (Vitriol), revocare de libertate provisorie;
Tribunalul Covurlui, s. I: Max Fraenkel cu Eftimie și Const. A. Constantinescu;
Tribunalul Ilfov, s. I: Euf. Nestor cu Marta P. Marinescu
s. a. cu o Notă de d-l A. N.;
Resumat de jurisprudența belgiană în materie de drept civil, cu o Notă;
Bibliografie.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 15 Noembrie 1904

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

M. T. Georgescu, revocare de libertate provisorie

Prevenit. — Liberare provisorie. — Plecarea prevenitului în străinătate. — Dacă poate pleca fără permisiune. — Permisie necesară. — Autoritatea în drept a-i da permisiune. — Schimbare de domiciliu său numai de locuință. — Dacă trebuie să înștiințeze justiția. — Înștiințare anterioară sau posterioară strămutării. — (Art. 124, 125 și 126 Pr. pen.).

1) Inculpatul ce a obținut liberarea provisorie nu va putea trece peste frontarie fără permisiunea instanței judecătorești înaintea căreia se găsește afacerea pendentă.

2) Prevenitul liberat provisoriu nu-și poate schimba domiciliul său reședința fără a vesti mai dinainte justiția, adică instanța înaintea căreia este pendentă afacerea sa.

Înștiințarea posterioară făcută de prevenit că și-a schimbat locuința, fie în țară, fie în străinătate, are de efect de a i se revoca liberarea pe cauțiune de care beneficiase.

Decisiunea 1351/904. — Casată, în urma recursului făcut de d-l Procuror G-l al Curții de apel din București, decisiunea acelei Curți, s. III cu No. 1180/904 dată în afacerea lui M. T. Georgescu.

Curtea,
Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan;

Pe d-l avocat Ponni în combaterea motivului de casare;

Pe d-l procuror Stătescu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare:

I. «Violarea legii. Mihail T. Georgescu, mai înainte de a fi condamnat în lipsă la 2 ani închisoare de către Trib. Ilfov, s. II pentru abus de încredere a obținut de la Judele instructor liberarea provisorie pe cauțiune, alegându-și domiciliul pe str. Model 14 în București și tot înaintea condamnării sale dănsul a trecut peste fruntarii și și-a schimbat domiciliul călcând prescripțiunile art. 124 al. 2 din legea libertății individuale, care dispune că în nici un caz cel ce va fi liberat pe cauțiune nu va putea trece peste fruntarii fără permisiunea justiției nici va putea să-și schimbe domiciliul fără a fi vestit de mai înainte justiția, sub pedeapsă de a vedea revocată liberarea sa pe cauțiune.

Asupra apelului făcut de Georgescu contra sentinței Trib. care i revocase libertatea, Curtea de apel constatând că dănsul a avut permisiunea justiției de a trece frontiera, interpretează într-un mod greșit dispos. art. 124, căci legea întrebându-l termenii fără permisiunea justiției, a înțeles că acest drept de a acorda o asemenea permisiune cade în atribuțiile instanței înaintea căreia afacerea e pendentă, în speța a trib., și deci o permisiune verbală din partea primului procuror, cum pretinde Georgescu, nu putea fi socotită de Curte ca o permisiune de la justiție în sensul legii.

Având în vedere că din decizia Curții de apel suspusă recursului se constată că Mihail T. Georgescu fiind dat judecării pentru mai multe fapte de abus de încredere, a obținut de la judele instructor însărcinat cu instrucția acestor delict, libertatea provisorie pe cauțiune, și în urmă fiind trimis înaintea tribunalului corecțional sub această inculpație a fost condamnat în lipsă; instanța înaintea căreia se află și azi pendentă judecarea, în urma admiterii contestației la executare făcută de inculpat; că în urma acestora, primul procuror de pe lângă Trib. Ilfov a cerut acestui tribunal revocarea liberării provisorie pe cauțiune, acordată lui Georgescu de judele instructor, pe următoarele motive: că dănsul a trecut frontiera fără permisiunea justiției; că fiind citat înaintea tribunalului ca să fie judecat de delictele ce i se imputa, nu s'a prezentat la înfățișare fără a justifica o cauză legală de împedire, și că Georgescu și ar fi schimbat domiciliul fără să fi înștiințat mai dinainte justiția; că Curtea de apel, secția III din București, prin decizia No. 1180 din 13 Octombrie 1904, dată în urma apelului lui Georgescu a respins cererea primului procuror;

Având în vedere că Curtea de apel constată că prevenitul Mihail T. Georgescu, în urma liberării sale pe cauțiune, și pe când afacerea era pendentă înaintea tribunalului corecțional, a trecut peste frontieră în baza unui pașaport liberat de prefectura poliției capitalei, cu permisiunea telefonică și necondiționată a primului procuror al Trib. Ilfov;

Considerând că art. 124 al. II din Procedura penală prevede că în nici un caz cel ce va fi liberat pe cauțiune nu va putea trece peste fruntarii fără permisiunea justiției; că deci legiuitorul nu a precisat ce a înțeles prin cuvântul «justiției» adică care să fie autoritatea

judecătorească în drept de a acorda această permisiune, dar intențiunea legiuitorului ne-o arată art. următoare 125 și 126 din Procedura penală unde prevede că neprezentarea inculpatului în timpul instrucțiunii sale la executarea hotărârei condamnatoare se va constata de judele instructor, tribunalul sau Curtea, adică de instanța înaintea căreia afacerea este pendente; prin urmare din combinația art. 124 cu 125 și 126, rezultă în mod învederat că legiuitorul a înțeles prin cuvântul «justiției» din art. 124 al. II, că tot instanța judecătorească înaintea căreia se găsește afacerea pendente, este în drept a acorda permisiunea celui liberat pe cauciune a trece peste fruntarii;

Considerând dar că Curtea de apel găsind în specie că Georgescu trecând peste fruntarii cu permisiunea pașetului de Ilfov, a îndeplinit cu suficiență cerințele legii a rău interpretat și violat dispozițiunile art. 124 al. II Pr. pen.;

Asupra celui de al treilea motiv pe casare :

III. «Curtea comite exces de putere și dintr'un al doilea punct de vedere, înlăturând fapte constante din care reiese dovada evidentă că Georgescu și-a schimbat domiciliul fără a vesti de mai înainte justiția. Într'adevăr din dosarul instrucțiunii rezultă că el cu ocaziunea liberării pe cauciune și-a ales domiciliul în București str. Model 14, și din două petițiuni adresate tribunalului unde afacerea este pendente, una la 7 Noiembrie și alta 29 Noiembrie 1902, pentru preschimbare de termen, rezultă învederat că domiciliul și l'a stabilit posterior în Belgia, unde are centrul afacerilor, unde exercitează negoț, că venirea sa în țară este accidentală, și atunci stă pe strada Schitu Măgureanu No. 25. Or, pentru această schimbare de domiciliu, nu se vede avizată de mai înainte justiția».

Având în vedere că Curtea de apel prin decizia sa stabilește că Georgescu, cu ocaziunea cererii de liberare pe cauciune și-a ales domiciliul în București, str. Model No. 14 și în urmă și-a schimbat acest domiciliu în strada Schitu Măgureanu No. 25, iar mai târziu comunică tribunalului, înaintea căruia afacerea era pendente, că s'a stabilit în streinătate pentru regularea unor afaceri;

Considerând că Curtea deși constată că Georgescu a comunicat tribunalului aceste schimbări de domiciliu în urma efectuării lor, totuși erede că acesta a îndeplinit dispozițiile art. 124 al. II Pr. pen. ba ce este mai mult, Curtea pretinde că reședința în streinătate pentru regularea unor interese oare care, chiar de s'ar prelungi mai mult timp nu implică și strămutarea domiciliului în sensul art. 124 al. II Pr. pen.;

Considerând că art. 124 al. II Pr. pen. prevede în mod categoric că cel liberat pe cauciune nu va putea să și schimbe domiciliul fără a fi vestit de mai înainte justiția, că așa fiind, înștiințările posteroare, făcute de Georgescu de schimbările locuinței sale, i'a atras decăderea prevăzută de lege; apoi când legiuitorul a interzis unor asemenea inculpați schimbarea domiciliului, n'a înțeles prin aceasta o schimbare în sensul Codului civil, ci chiar numai o schimbare de reședință, căci scopul legiuitorului a fost de a-i avea tot-d'auna la dispoziția și supravegherea sa;

Că așa fiind, prin această interpretare dată de Curtea de apel, dânsa a violat și dispozițiile finale ale art. 124 Pr. p.;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta motivul al doilea, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. III

Audiența de la 13 Octombrie 1904

Președinția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

M. T. Georgescu, revocare de liberare provisorie

Deciziunea corecțională No. 1180

Prevenit.—Liberare provisorie.—Plecarea prevenitului în străinătate cu permisiunea procurorului.—Dacă această permisiune este valabilă.—Autoritatea în drept a

da permisiunea. — Schimbarea domiciliului său a locuinței.—Înștiințarea făcută justiției posterior schimbării.—Dacă este valabilă.—Dacă reședința provisorie în străinătate echivalează cu schimbare de domiciliu.— (Art. 119 și 124 Proc. civ.).

1. Când un prevenit, care a obținut liberarea provisorie, trece peste fruntarii fără a încunoștiința justiția, i se revoacă liberarea provisorie.

Când însă dânsul pleacă în străinătate cu permisiunea procurorului, atunci nu i se poate revoca liberarea provisorie, căci această plecare s'a făcut cu învoirea justiției întru cât ministerul public face parte din justiție.

În acest cas, chiar dacă inculpatul nu s'a prezentat la vre una din înfățișări, această împrejurare nu autorisă revocarea liberării, nici nu l face să piardă dreptul de opozițiune; numai când inculpatul este lăsat liber sau pus în libertate de judele instructor și nu se prezintă la vre-o chemare, atunci el poate să fie repus în stare de arest, iar nu și când instrucția este terminată și afacerea se găsește înaintea instanțelor de fond.

2. Prevenitul ce a obținut liberarea provisorie poate să și schimbe domiciliul sau reședința înștiințând justiția, adică și numai pe procuror, și această înștiințare poate să fie și posteroară faptului strămutării.

Reședința în străinătate a prevenitului pentru regularea unor interese oare-cari, chiar de s'ar prelungi cât-va timp, nu implică și strămutarea domiciliului.

Curtea deliberând,

Având în vedere că primul procuror pe lângă trib. Ilfov a cerut să se revoace liberarea pe cauciune acordată lui Georgescu pentru că prevenitul: 1° a trecut peste frontieră fără permisiunea justiției și 2° pentru că fiind citat înaintea tribunalului ca să fie judecat de delictul ce i se impută, nu s'a prezentat la înfățișare, iar înaintea Curții s'a invocat de Ministerul public și un al treilea motiv, acela adică că prevenitul și-ar fi schimbat domiciliul fără să fi înștiințat mai dinainte justiția;

Având în vedere că din comunicarea făcută Curții de primul procuror, cu adresa sa No. 31142 din acest an, se constată că prevenitul a trecut peste fruntarii în baza unui pasport valabil pentru 11 luni, pe care i l'a liberat prefectura poliției capitalei, cu permisiunea telefonică și necondiționată a primului procuror;

Având în vedere că art. 124 Pr. pen. prevede revocarea liberării provisorii în cas de trecere peste fruntarii, numai când această trecere are loc fără permisiunea justiției;

Că legea neprevăzând nici formele, nici cine anume poate să dea asemenea permisiune, este învederat că cuvintele cu permisiunea justiției trebuie interpretate în sens larg;

Că în acest înțeles Ministerul public, face parte din justiție, căci în materie penală, această instituțiune reprezintă interesele generale atât pentru urmărirea infracțiunilor cât și pentru executarea hotărârilor judecătorești;

Că nu se poate tăgădui că Ministerul public este mai în măsură să știe dacă permisiunea cerută de prevenit, este bine sau nu să i se acorde;

Că dar trecerea lui peste fruntarii a avut loc cu permisiunea justiției;

Că ori cum ar fi, resolvarea acestei cereri de revocarea liberării, nu se poate înlătura permisiunea acordată, căci atunci această permisiune ar constitui o adevărată surprindere pentru prevenit și aceasta nu se poate admite;

Că, în adevăr, chiar dacă primul procuror nu ar fi avut căderea să dea o asemenea permisiune, totuși din momentul ce a dat-o, prevenitul a trebuit să țină seamă de dânsa și a putut în mod legitim să creadă că a satisfăcut cerințele legii;

Că este adevărat că în urma obținerii pasportului, prevenitul a trecut mai de multe ori peste fruntarii, aceasta însă pentru ca să se prezinte la judecată în urma citațiilor ce-i s'au trimis la domiciliu;

Că, în adevăr, din examinarea dosarului se constată că prevenitul a lipsit numai la primul termen de înfățișare la tribunal, care a fost fixat la 26 Noembrie 1902, după cererea prevenitului, la acest termen însă pricina nu s'a putut judeca din cauza orelor înaintate și a fost amânată la 20 Februarie 1903;

Că la 30 Noembrie 1902 prevenitul a venit din Belgia și a cerut schimbarea termenului de 20 Februarie 1903 în altul mai apropiat ca să se poată judeca mai repede și să fie liber a se întoarce în străinătate ca să-și reguleze afacerile;

Că această cerere s'a admis și termenul a fost schimbat la 17 Decembrie 1902 (fila 76);

Că la acest termen prevenitul a răspuns la apelul nominal, procesul însă s'a amânat după cererea procurorului la 20 Martie 1903 (fila 116);

Că este adevărat că la această dată prevenitul nu s'a prezentat și a fost condamnat în lipsă, el justifică însă cu certificat liberat de primul gardian al închisorii din Nizza aflat la dosar (fila 262), că a fost în imposibilitate să se prezinte la înfățișare din momentul ce era arestat în străinătate, lucru de alt-fel care era cunoscut autorităților române, prin urmare nu se poate zice că neprezentarea prevenitului a fost voluntară, adică că a refuzat să se înfățișeze;

Că dar este constatat că în ziua dată, prevenitul a trecut fruntariile cu permisiunea justiției și s'a întors în țară de câte ori a fost chemat;

Că dacă după înfățișarea la judecată dânsul a plecat din nou în străinătate, aceasta a făcut-o în baza aceluiaș pasport liberat cu învoirea primului procuror, pasport care precum s'a arătat mai sus i s'a liberat pentru 11 luni, și acest termen nu era încă expirat;

Că dar din momentul ce prevenitul când a trecut fruntariile a avut în tot-d'a-una cu sine un pasport liberat cu permisiunea justiției, nu se poate susține că dânsul a călcat art. 124 al. II Pr. pen. și prin urmare dispozițiunile acestui text de lege nu se pot aplica contra lui;

Având în vedere că din cele expuse mai sus rezultă că prevenitul s'a prezentat la înfățișare când a fost citat, ast-fel că și al doilea motiv este nefondat, motiv care de alt-fel s'a invocat numai la tribunal și nu a fost susținut de Ministerul public de pe lângă această Curte;

Că afară de aceasta chiar dacă prevenitul nu s'ar fi prezentat la vre-una din înfățișări, această împrejurare nu autorisă revocarea liberărei, căci art. 124 al II Pr. pen. nu a înțeles să ridice celor liberați pe cauțiune dreptul de opozițiune;

Că numai când inculpatul este lăsat sau pus în libertate de judele instructor și nu se prezintă la vre-o chemare, atunci el poate să fie repus în stare de arest conform art. 119 Pr. pen., iar nu și când instrucția este terminată și afacerea se găsește înaintea instanțelor de fond;

Că dar și din acest punct de vedere al doilea motiv pe care e bazată cererea de revocare este neîntemeiat;

Având în vedere că prevenitul nu și-a schimbat domiciliul fără să vestească de mai înainte justiția;

Că, în adevăr, prevenitul cu ocaziunea cererii de liberare pe cauțiune a ales domiciliul în str. Modei No. 14, iar în urmă și-a schimbat domiciliul în str. Schitu Măgureanu No. 25;

Având în vedere însă că justiția a fost vestită de această schimbare prin petițiunile prevenitului primite de președintele tribunalului respectiv și înregistrate la No. 22981 și 29937 din 7 și 30 Noembrie 1902, fapt care de alt-fel este confirmat și de primul procuror prin adresa sa No. 31142 din 1902, către această Curte;

Că tribunalul a ținut în seamă această schimbare de

domiciliu, de oare ce în cursul procesului prevenitul n'a fost citat în str. Modei ci la domiciliul ales în urmă, adică în str. Schitu Măgureanu, prin urmare este învedereat că dânsul a vestit mai dinainte justiția că a schimbat domiciliul;

Că, de asemenea, nu se poate zice că mai în urmă prevenitul a schimbat și domiciliul din str. Schitu Măgureanu cu un altul în străinătate, care nici măcar nu s'a desemnat, căci din simplul fapt al trecerii peste fruntarii nu se poate induce o asemenea schimbare, iar din petițiunile adresate de prevenit președintelui tribunalului, nu rezultă schimbarea ce se pretinde, căci aceste petițiuni le-a dat prevenitul numai în scopul ca să obțină un termen mai scurt de judecată, arătând ca motiv, că este stabilit în străinătate pentru regularea unor afaceri și că ar fi nevoit să facă cheltuieli mari dacă nu i s'ar admite cererea, căci ar trebui să plece și apoi să se întoarcă iar ca să se înfățișeze;

Având în vedere că reședința în străinătate pentru regularea unor interese oare care, chiar de s'ar prelungi cât-va, nu implică și strămutarea domiciliului, pentru aceasta ar fi trebuit să se dovedească că prevenitul și-a stabilit în străinătate principala sa așezare cu intențiunea de a se fixa acolo;

Că dar din petițiunile prevenitului neresultând nici o strămutare de domiciliu și neaducându-se nici o altă dovadă din care să rezulte o asemenea strămutare, și acest al treilea motiv invocat de Ministerul public este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite apelul, etc.

(ss) N. Budișteanu, V. Râmniceanu, Alex. D. Dobricănu, D. Giuvanu.

O p i n i u n e

Având în vedere motivele din sentința apelată;

Având în vedere că faptul că primul procuror ar fi consimțit că apelantul să obție un pașaport spre a trece granița nu poate înlocui autorizația ce el ar fi trebuit să obție de la justiție, adică de la instanța sesisată de judecata procesului conform art. 124 din legea libertății individuale;

Că admitând chiar că primul procuror ar fi fost în drept a da autorizația legală, din adresa No. 31142/904 a parchetului rezultă că s'a permis apelantului a pleca provisoriu în străinătate, spre a însoți pe o mătușă a sa bolnavă, iar nu a se stabili în străinătate cum a făcut apelantul; că ast-fel fiind el este decăzut de la libertatea ce i se acordase;

Având în vedere încă petiția dată de apelant și reg. la No. 21981/902 Noembrie 7, prin care arată că și-a strămutat domiciliul în străinătate;

Având în vedere că această strămutare apelantul a făcut-o, tot fără a se conforma dispozițiilor art. 124 din legea libertății individuale, și ca atare și din acest punct de vedere apelul său este nefondat;

Pentru aceste motive sunt de părere a se respinge apelul.

(s) I. Stambulescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. I

Audiența de la 25 Noembrie 1904

Președenția D-lui D. G. MAXIM, Prim-Președinte
Max Fraenkel cu Eftimie și Const. A. Constantinescu, pentru
predarea unei farmacii și daune

Gaj — Cum se pun în gaj lucrurile corporale și în special fondurile de comerț. — Punerea în gaj a dreptului de concesiune al unei farmacii cu complexa ei instalație materială. — Valabilitate, prin remiterea titlurilor în mâinile creditorului gacist. — (Art. 1688 și 1318 Cod civil).

Gaj. — Concurență între doi creditori gaciști asupra unor

lucruri încorporale.—Vânzarea lucrurilor prin licitație publică.—Imposibilitatea opunerii.—Încetarea efectelor celui al doilea act de gaj prin vânzarea lucrurilor.

Gaj.—Drepturile debitorului asupra lucrului încorporal supus gajului prin remiterea titlurilor.—Nevalabilitatea arandării lucrului în cas de nevoie prin actul constitutiv gajului.—Culpă celor de al treilea contractanți, cari n'au cercetat titlurile de proprietate și s'au constituit drepturi asupra lucrului.

Dacă după articolul 1688 din Codicele civil privilegiul creditorului gajist nu subsistă asupra amănăturii de cât când s'a dat și rămas în posesiunea creditorului său unui al treilea ales de părți, totuși, întru cât după articolul 1318 din acelaș codice, tradițiunea lucrurilor încorporale se face prin remiterea titlurilor, prin această remitere, lucrurile încorporale amănătate se consideră față cu cei de al treilea ca aflate în mâna creditorului, și, acesta, are toate drepturile de privilegiu ale unui creditor gajist, de a urmări acele lucruri pentru despăgubirea sa, în mâinile ori căruia ar trece.

Această derogatiune la dreptul comun face ca să fie cu suficientă înlocuită punerea în posesiune a creditorului gajist asupra unui fond de comerț, în specie a dreptului de concesiune al unei farmacii, cu completarea ei instalație materială, prin remiterea titlurilor.

Chiar fiind admisibil al doilea gajist, asupra aceleiaș lucru, al doilea creditor n'are dreptul să se opună la vânzarea prin licitație a obiectului supus gajului după cererea primului creditor gajist, când creanța acestuia din urmă a fost definitiv liquidată prin o sentință definitivă opozabilă celui al doilea; având numai posibilitatea de a se înscrie la tabloul de împărțeață a sumei eșite din vânzarea obiectului supus gajului.

Dacă cei de al treilea, în tratarea lor cu debitorul nu se interesează a cerceta titlurile proprietății sale, care, în constituire de gaj de lucruri încorporale pot rămâne în mâinile unor creditori gajști necunoscuți, devin în culpă, și, deci, li se pot nesocoti de judecată față de creditorul gajist drepturile ce ar fi obținut de la debitor asupra bunului supus în gaj și aflat numai de fapt în posesiunea acestuia, drepturi, ce nu li sunt concesate debitorului prin actul constitutiv gajului.

S'au prezentat în instanță: d-l avocat Mihail G. Orleanu, din partea cumpărătorului farmaciei din Galați «Crucea roșie de la Ville», Max Fraenkel și d-l avocat Dionisie Popescu, din partea farmaciștilor Eftimie și Const. A. Constantinescu.

Tribunalul deliberând.

Asupra acțiunii introduse de către Max Fraenkel, farmacișt din Bârlad contra d-lor Eftimie Constantinescu și Const. A. Constantinescu farmaciști din Galați, ce are de obiect a se declara fără tărie actul de împrumut cu gaj, intervenit între cel întâi și Emil Udrischi, fostul proprietar al farmaciei din Galați «Crucea Roșie de la Ville» și actul de arandă intervenit între acelaș fost proprietar Udrischi și Const. A. Constantinescu, îndatorirea ambilor părâți de a li lăsa citata farmacie cu ustensilele, mărfurile și mobilierul ei, cât și condamnarea lui Const. A. Constantinescu la plata sumei de 5000 lei cu procent, pentru folosința farmaciei de la 11 Sept. curent și până la evacuare;

Având în vedere că din actele prezentate de către litiganți și debaterile urmate rezultă următoarele:

«În 1898, Iosef Schinabeck, din Galați, fostul proprietar al farmaciei «Crucea Roșie de la Ville», împrumută 30000 lei de la Iacob Menkes din Viena, și drept

asigurarea capitalului cu procentele stipulate, și plata la termen îi constituie în gaj atât dreptul de concesiune al citatei farmacii cât și dotatiunea ei materială, ordinară și extra-ordinară cu marfă ustensile, vase și mobilier, predând creditorului Menkes atât actele de proprietate al dreptului de concesiune cât și adresa direcțiunii generale a serviciului sanitar prin care i se recunoștea lui Schinabeck acest drept; și stipulându-se formal că acest din urmă de și continua mai departe exploatarea, el nu este de cât deținătorul dotațiunii stabilimentului în interesul creditorului gajist, care și mai rezervă facultatea de a putea sechestra ori când și veniturile farmaciei prin un custode pentru plata creanței sale. Tot în 1898, Schinabeck vinde lui Emil Udrischi dreptul de concesiune asupra farmaciei «Crucea Roșie de la Ville», socotind în prețul vânzării și suma de 30000 lei datorită lui Iacob Menkes, după actul de gaj menționat, și încredințându-se lui Udrischi o întocmai copie de pe acest act de gaj, spre a li cunoaște atât obligațiile cât și răspunderea, după cum se vorbește în actul de cumpărătură al lui Udrischi.

«Acest din urmă, nesocotește însă îndatorirea ce o avea către creditorul gajist Menkes, reprezentat după moartea sa prin urmașii săi, cari, la 17 Ianuarie 1901 obțin de la tribunalul Ilfov vânzarea atât a dreptului de concesiune cât și a instalațiunii materiale a farmaciei date în gaj, măsură ce se ia prin ordonanță prezidențială ce se comunică debitorului Udrischi, și care devine executorie prin respingerea opozițiunii introduse de către numitul debitor prin deciziunea Curții de apel din București, secția I-a, din 23 Octombrie 1902;

Udrischi, care avea ast-fel cunostință de punerea în vânzare a farmaciei și dreptului de concesiune de către urmașii lui Menkes, și care era în ajunul falimentului, fiind declarat la 4 Iunie 1904, împrumută la 19 Maiu 1904 5500 lei de la farmaciștul Eftimie Constantinescu și arendează farmacia «Crucea Roșie de la Ville» farmaciștului Const. A. Constantinescu, pe termen de patru ani, cu începere de la 19 Maiu 1904, constituind în gaj pentru garantarea creanței lui Eftimie Constantinescu acelaș drept de concesiune și instalațiunea materială a farmaciei din litigiu, scoase în vânzare după cererea primilor creditori gajști Menkes, încă de la 17 Ianuarie 1901, declarându-se pe noul arendaș Const. A. Constantinescu ca depositar al dreptului de concesiune și al farmaciei date în gaj, așa că dacă nu, i se va plăti suma împrumutată să i se predea la finele contractului de arandă creditorului Eftimie Constantinescu dreptul de concesiune și instalația farmaciei.

În cursul procedurii falimentului lui Udrischi, creditorii Menkes, obțin de a fi înscrși în mod definitiv ca creditori privilegiați cu suma de 39797 lei, prin admiterea numai în parte a contestațiunii ce se ridicase contră-le de către un alt creditor al lui Udrischi, în urma deciziunii Curții de apel din Galați, secția II, No. 29 din 17 Noembrie curent, prin care s'a respins apelul celui creditor contra sentinței tribunalului. Creditorii Menkes, încă mai înainte de a se pronunța această deciziune, obțin o nouă ordonanță prezidențială de vânzarea obiectelor ce le erau puse în gaj; și, ast-fel, la 11 Septembrie curent, se vinde prin licitație publică dreptul de concesiune și instalația materială a farmaciei ce se cumpără de către reclamantele Max Fraenkel cu preț de 24243 lei 60 bani, sumă ce se plătește de către judecator și se consemnează. Cumpărătorul găsiind instalația în farmacie pe Eftimie și Const. A. Constantinescu, cu pretențiuni în baza actelor de gaj și de arandă menționate mai sus, a introdus acțiunea de față;

Considerând că atare fiind împrejurările de fapt, cesțiunea ce s'a ridicat în primul loc în judecată este aceea de a se ști dacă gajul constituit creditorilor următorii Menkes este sau nu regulat din punctul de vedere al condițiunilor cerute de legiuitor pentru constituirea gajului;

Considerând că dacă în realitate după art. 1688 din

Codicele civil, privilegiul creditorului gagist nu subsistă asupra amanetului de cât când s'a dat și rămas în posesiunea creditorului său unui al treilea ales de părți, totuși, după articolul 1318 din același codice, tradițiunea lucrurilor încorporale, se face prin remiterea titlurilor, prin derogățiune expresă la regula comună, așa că prin această remitere, lucrurile amanetate se consideră, față cu cei de al treilea, ca remise în mâna creditorului și acesta are toate drepturile de privilegiu ale unui creditor gagist, de a urmări acele lucruri pentru despăgubirea sa, în mâinile ori cărui ar trece;

Considerând că întru cât dreptul de concesiune cu complectă instalație materială a unei farmacii: ustensile, marfă și clientelă nu sunt de cât un fond de comerț—obiect încorporal.—constituirea gajului asupra unui asemenea fond poate fi constituită prin act scris; ear punerea în posesiune a creditorului în scop de a se face notoriu constituirea gajului, este cu suficiență înlocuită prin remiterea titlurilor debitorului, în condițiunile cerute pentru lucrurile încorporale. (A se vedea: Lyon Caen, Traité de Droit commercial, III, pag 216);

Considerând că regularitatea gajului creditorilor Menkes neputând fi ast-fel cu succes combătută sub acest raport, mai ales că dânsii au fost admiși creditorii gagiști privilegiați la masa falimentului lui Udrischi, debitorul comun al litiganților, prin o decisiune rămasă definitivă și deci opozabilă și părților Constantinescu; aceștia, nu pot fi deci îndrituiți de a se opune la vânzarea obiectului pus în gaj altui creditor și deci a discuta o licațiune publică efectuată cu toate formele legale, având însă tot dreptul ca creditor gagist, Eftimie Constantinescu, de a se înscrie la tabloul de împărțea, dacă suma eșită din vânzarea obiectului supus gajului, acopere prima creanță privilegiată;

Considerând că întru cât obiectul supus gajului, s'a vândut regulat și cu paza formelor legale, și față de creditorul Eftimie Constantinescu, este fără interes a se discuta condițiunile în care s'a stipulat actul său de gaj, a cărui efecte au încetat prin simpla vânzare a lucrului; dânsul, ne mai având dreptul—precum s'a zis mai sus—de cât asupra prețului; și, deci, trebuie a fi îndatorat să predea farmacia cumpărătorului Fraenkel, care, l'a cumpărat fără sarcină, așa după cum i s'a și vândut prin licațiune publică;

Considerând că dacă la constituirea în gaj a lucrurilor încorporale, debitorul poate continua posesiunea de fapt așa că cei de al treilea în necunoștința primului angajament îl pot socoti pe debitor ca proprietar cu drepturile inerente acestei calități; nu rămâne însă îndoială, că cei de al treilea, rămân în culpă dacă în tratarea lor cu debitorul nu se interesează a cerceta titlurile proprietății sale, care în constituire de amanet de drepturi încorporale, trebuiesc să fie în mâinile creditorului, înlocuind posesiunea legală a lucrului. Ori, ast-fel fiind, și întru cât Const. A. Constantinescu s'a mulțumit de a arenda farmacia de la Udrischi, basându-se numai pe stăpânirea sa de fapt și fără a'i cerceta titlurile, urmează că astă-zî i se poate opune de către ori-ce interesat — în specie de cumpărătorul Fraenkel—negligența sa de a nu fi observat mai înainte de contractare actele de proprietate ale autorului său Udrischi, din care ar fi constatat îndată faptul netăgăduit că acesta deținea numai de fapt farmacia în interesul creditorilor Menkes, și că deci Udrischi n'avea dreptul a o arenda mai înainte de a le plăti creanța acestora. Intențiunea părților fiind deci departe de a fi conferit lui Schinabech, reprezentat prin Udrischi, facultatea arendărei farmaciei sale pe un timp îndelungat, urmează a se declara fără tărie contractul ce'l deține, și a fi îndatorat Const. A. Constantinescu a preda farmacia cu toate instalațiunile ei în starea primită de la Udrischi;

Având în vedere că în ce privește cererea de daune formulată de către reclamantele Fraenkel contra lui Const. A. Constantinescu, odată constat că acest din

urmă deține fără drept farmacia în detrimentul celui dintâi, cată a fi condamnat să'i plătească daune de la data punerii în întârziere adică de la 18 Octombrie curent, data prezentei acțiuni; și, în privința quantumului acestor daune, tribunalul apreciindu-le la 12 lei 30 bani pe zi, socotite după prețul arendei farmaciei de 4500 lei anual, urmează a fi condamnat Constantinescu să'i plătească lui Fraenkel 443 lei 88 bani pentru intervalul cât a deținut și s'a folosit de farmacie de la data acțiunii până astă-zî, plus 100 lei cheltueli de judecată ce au mai fost apreciate de către tribunal;

Considerând, apoi, că întru cât după art. 129 Pr. civilă se admite execuțiunea provisorie, ori de câte ori este vorba de pericol în întârziere; și, în specie, Fraenkel cumpărând farmacia la licațiune publică și plătind integral prețul are tot interesul de a se vedea cât mai curând în posesiunea lucrului cumpărat, ori cu banii restituiți, așa că este just de a i se admite executarea dispozitivului sentinței într'un termen scurt, apreciat de tribunal la cinci zile de la pronunțarea ei;

Având în vedere că întru cât din actele urmate între părți rezultă solidaritate între părțile Constantinescu pentru plata sumei de 5500 lei împrumutată lui Udrischi, reiese că în mod regulat s'a introdus acțiunea de față cu o singură taxă de timbre, deși sunt doi părți.

Pentru aceste motive, redactate de primul președinte admite în parte acțiunea intentată de Max Fraenkel contra d-lui Const. A. Constantinescu, pe care o găsește regulat introdusă sub raportul taxelor de timbru.

Declară fără fineț față de reclamante: Contractul de împrumut autentificat de tribunalul Covurlui la No. 1327/904 intervenit între Emil Udrischi fostul proprietar al farmaciei din Galați «Crucea roșie de la Ville» și Eftimie Constantinescu, cât și contractul de arendă autentificat de același tribunal la No. 1328/904, intervenit între Udrischi și Constantin A. Constantinescu.

Constată că dreptul de concesiune al citatei farmacii din Galați ca și mobilierul, vasele, mărfurile și ustensilele ei sunt proprietatea reclamantului Max Fraenkel, adjudecate asupra'i definitiv prin licațiune publică la 11 Sept. 1904; și, în consecință.

Îndatorește pe d-nii Eftimie Constantinescu și Constantin A. Constantinescu a lăsa reclamantului Max Fraenkel farmacia «Crucea roșie la Ville» cu instalația ei materială.

Condamnă pe Const. A. Constantinescu să plătească lui Fraenkel 443 lei 88 bani daune, socotit de la 18 Octombrie 1904, data chemării în judecată până astă-zî, plus ambiu părții să'i plătească 100 lei cheltueli.

Ordonă executarea acestei sentințe în termen de cinci zile de la pronunțarea ei și aceasta provisor conform art. 129 Pr. civilă.

(ss) D. G. Maxim, D. M. Ionescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I

Audiența de la 22 Ianuarie 1905

Președenția D-lui M. B A L Ș, Judecător

Eufrosina Nestor cu Maria P. Marinescu și alții

Sentința civilă No. 79

Adopțiune.—Anulare.—Calea ce trebuie luată pentru a se obține anularea unei adopțiuni. — Acțiune principală.

Adopțiune.—Lipsa consimțământului părinților adoptatului.—Nulitate.—Dacă această nulitate este absolută sau relativă.—Părțile în drept a o invoca.—(Art. 311 Codul civil).

Adopțiune. — Adopțiune făcută de persoane cinstite. În persoana unui copil, fiu al unui om cu purtări rele, condamnat pentru crime sau delict. — Dacă este o cauză de nulitate a adopțiunii.

1. În materie de adopțiune, acțiunea în anulare este

singura cale pentru terții ca să desființeze o adopțiune, recursul fiind neadmisibil pentru părți cari n'au figurat în instanță, iar contestațiunea în apel privează pe părți de două grade de jurisdicțiune

2 Asemănat art. 311 din Codul civil când părinții copilului adoptat sunt în viață și acest copil nu a împlinit 25 ani el este dator ca să aducă consimțământul dat la adopțiune de părinții săi.

Lipsa consimțământului părinților adoptatului la adopțiune sau chiar numai a unuia din ei, constituie o cauză de nulitate a adopțiunii.

Această nulitate însă nu este absolută putând fi invocată de ori cine, ci este o nulitate relativă care nu poate fi invocată de cât numai de aceia în interesul cărora a fost creată și prin urmare această nulitate nu poate fi invocată de cât de părinții adoptatului și de adoptat.

3 Adopțiunea nu poate fi anulată pentru motivul că s'ar fi vătămât interesul social prin faptul că adoptatorii, persoane cinstite, au adoptat pe fiul unui om condamnat la pedepse infamante căci de câte ori o soluțiune este conformă cu echitatea și cu umanitatea, interesul social nu poate fi pus în pericol prin admiterea acestei soluțiuni, căci aceste sunt două din principiile fundamentale cari trebuie să călăuzească pe judecători într-o sănătoasă interpretare și aplicare a legii, lucru care este de un mare interes social.

Afară de aceasta, prejudecata, atât de răspândită, care consistă într-a face pe copii responsabili de greșelele și chiar de crimele părinților lor, este neumană, absurdă, ca toate prejudecățile și incompatibilă cu spiritul de care este animată societatea modernă și cu tendințele raționale către care evoluează.

S'au ascultat: d-l avocat C. Spanopolu, din partea reclamantei Eufrosina Nestor, și d-l avocat I. Brătescu, din partea intimatelor Maria P. Marinescu și Sofia Botez, în lipsa Primăriei comunei București, intimată.

S'a ascultat d-l avocat Gr. Urlățeanu, care a ocupat fotoliul Ministerului public, în concluziuni.

Tribunalul.

Având în vedere acțiunea intentată de Eufrosina Nestor prin petiția reg. la No. 41504/901 contra d-lor Maria P. Marinescu tutoare a adoptatului Gheorghe Vasiliu, Sofia Botez zisă Vasilescu și Nicolae Botez precum și în contra Primăriei capitalei;

Având în vedere că prin această acțiune reclamanta, în calitate de soră a defunctului Pandeale Marinescu, cere, ca față cu soția acestuia Maria P. Marinescu, lucrând în calitate de tutoare a adoptatului Gheorghe Vasiliu și față cu părinții legitimi ai acestuia, Sofia Botez zisă Vasilescu și Nicolae Botez, să se declare nulă adopțiunea efectuată de decedatul Pandeale Marinescu și de soția sa Maria în persoana copilului Gheorghe Vasiliu. Cauza pe care reclamanta și bazează acțiunea prezentă, este că adopțiunea s'ar fi efectuat fără ca Nicolae Botez tatăl legitim al adoptatului să și fi dat consimțământul;

Având în vedere susținerile și opunerile părților precum și actele înfățișate din care rezultă următoarele: La 16 Aprilie 1893 prin petiția înregist. la No. 6437/93 Pandeale Marinescu și soția sa Maria P. Marinescu împreună cu părinții lor, cer acestui tribunal ca să încuviințeze adopțiunea ce voiau să o facă în persoana copilului Gheorghe Vasiliu. În sprijinul cererii lor, petiționarii prezintă actul lor de căsătorie din 13 Septembrie 1887 din care se stabilea că erau în acel moment Pandeale Marinescu de 44 ani și Maria Marinescu de 32 ani; mai înfățișau certificate atestând buna lor purtare și faptul că nu aveau copii;

În privința copilului adoptat se prezenta un extras al registrului pentru nașcuți purtând No. 5412/92 din care se constată că copilul Gheorghe Vasiliu era născut la 22 Februarie 1889 din tatăl necunoscut fiind fiul natural al d-nei Sofia Vasiliu. Această din urmă

prin actul autentificat de Tribunal Notariat Ilfov, la No. 7533/92 consimțea la adopțiune. Tribunalul prin sentința No. 237 de la 14 Mai 1893 față cu actele depuse, păstrând formele legale, încuviințază adopțiunea și Curtea de apel, secția II-a din București prin decisiunea de adopțiune No. 3 din 27 Octombrie 1894 observând formele legale confirmă sentința tribunalului;

Însă în realitate, copilul adoptat nu era fiul natural al d-nei Sofia Vasiliu, căci aceasta era căsătorită încă din anul 1877 cu Nicolae Botez, căsătorie care până în prezent nu este desfăcută, după cum constată certificatul No. 543,901 al oficiului stărei civile din Focșani. Prin urmare, Nicolae Botez, este tatăl copilului Gheorghe, iar mențiunea greșită din actul de naștere și lipsa sa în momentul adopțiunii se explică până la un punct oare-care, prin faptul că și pe atunci el era deținut în penitenciar;

Încetând din viață Pandeale Marinescu, sora sa Eufrosina Nestor, spre a putea obține succesiunea sa, cere la 22 Septembrie 1901, anularea adopțiunii, pentru motivul că tatăl adoptatului nu a consimțit în fața tribunalului ca fiul său să fie adoptat. Atunci Nicolae Botez prin actul autentificat de Trib. Notariat Ilfov la No. 7587 din 18 Septembrie 1902, declară că cu toate că atunci când copilul Gheorghe a fost adoptat nu a putut fi prezent, el recunoaște de bune și confirmă toate actele făcute pentru adopțiune precum și sentința tribunalului și decisiunea Curții dată în această privință. Mai arată apoi că renunță într-un mod absolut ca să atace acele acte sau sentința recunoscându-le putere de lucru judecat; în fine mai specifică că recunoașterea lui servă și de autorizațiune maritală soției sale care singură a consimțit la adopțiune;

Având în vedere că intimata Maria P. Marinescu a cerut astăzi respingerea acțiunii pentru că, ca tutore a copilului adoptat, care este încă minor, a fost citată astăzi mama adoptivă iar nu mama naturală și pentru că anularea adopțiunii nu s'ar putea cere și obține pe calea unei acțiuni principale, ci numai printr-o contestațiune făcută în contra decisiunii de încuviințare a adopțiunii;

Având în vedere în ceea-ce privește primul punct că sau într-un cât în instanță figurează tatăl și mama copilului adoptat nu poate fi vorba de tutelă, sau ar putea fi vorba de tutelă din cauza morții tatălui adoptiv, mama adoptivă ar fi tutoare;

Considerând că a doua obiecțiune cată de asemenea a fi înlocuită ca neintemeiată, căci acțiunea în anulare este singura cale pentru terții ca să desființeze o adopțiune, recursul fiind inadmisibil pentru părți cari n'au figurat în instanță și contestațiunea în apel privind pe părți de 2 grade de jurisdicțiune (vezi D. Alexandresco, Dreptul civil român, tom. I, pag. 385).

Având în vedere că reclamanta cere anularea adopțiunii pentru motivul că tatăl adoptatului nu a consimțit în momentul efectuării adopțiunii ca copilul său să fie adoptat de Pandeale Marinescu și Maria P. Marinescu;

Având în vedere că ea are interes ca să ceară nulitatea adopțiunii, căci în caz de admitere a acțiunii sale, copilul adoptat ar fi îndepărtat de la moștenirea lui Pandeale Marinescu, moștenire care i s'ar cuveni ca ruda cea mai de aproape cu defunctul;

Că nu i se poate pretinde, după cum a susținut defendorul, ca să fie prealabilmente trimisă în posesiune pentru a putea intenta prezenta acțiune, acest lucru fiind imposibil cât timp copilul Gheorghe urmează a fi considerat ca copil adoptiv al lui Pandeale Marinescu;

Considerând că art. 311 Codul civil prescrie că, atunci când părinții copilului adoptat sunt în viață și acest copil nu a împlinit 25 ani, el este dator ca să aducă consimțământul dat la adopțiune de părinții săi;

Având în vedere că în speță părinții copilului erau în viață în momentul adopțiunii precum sunt și astăzi;

Că însă, consimțământul tatălui copilului adoptat nu

a fost prezentat înaintea tribunalului cu ocaziunea încuviințării actului de adopțiune, căci din actul de naștere al adoptatului constituie de sigur o cauză de nulitate a adopțiunii;

Că însă urmează a se examina dacă această nulitate este absolută putând fi invocată de ori-cine, sau relativă, putând fi invocată numai de acei în interesul cărora a fost creată;

Considerând că legiuitorul a cerut ca părinții adoptatului să consimtă la adopțiune, pentru că acest act aduce o schimbare foarte însemnată stărei celui adoptat și o stirbire oare-care a puterii părintești. Este înverderat că raporturile de familie se schimbă într'un mod radical, mai ales cu o legislațiune care permite adopțiunea minorilor când un copil este instalat într'o altă casă de cât acea părintească, este privit ca copilul unei alte persoane, când instrucțiunea, educațiunea sa sunt sub o altă direcțiune, când desvoltarea sentimentelor sale este supusă altei impulsii;

Este inadmisibil ca toate acestea să se petreacă fără ca tatăl și mama copilului să poată sprijini părerea lor asupra unei măsurii care îi privează în realitate într'un mod aproape absolut de drepturile lor;

Considerând însă că numai ei sunt în măsură ca să aprecieze dacă o adopțiune făcută fără asentimentul lor, atinge simțământul lor de dragoste părintească sau aduce vre-o vătămare intereselor copilului lor;

Că pe lângă aceste și copilul are dreptul ca să ceară anularea unui act la care a participat fără ca să fi fost capabil, act care i-a putut aduce atingeri morale sau materiale;

Considerând însă că pe când, din cauza solemnității actului, ori-cine care are interes poate să invoace nulitățile rezultând din neobservarea formelor esențiale ale adopțiunii prescrise «ad solemnitatem» sau pentru validitatea contractului încheiat între copilul adoptat și adoptatorul, nu tot ast-fel pot fi invocate nulități create numai în favoarea unor anumite persoane. Părinții sunt singuri judecători ai atingerii aduse autorității lor prin faptul că nu au fost consultați cu ocaziunea încuviințării adopțiunii copilului lor; și în ceea ce privește pe copil el singur poate să invoace nulitatea rezultând din incapacitatea sa;

Considerând că, prin urmare nulitatea, rezultând din lipsa de consimțământ a părinților adoptatului este o nulitate relativă care nu poate fi invocată de cât de părinții și de adoptat (Vezi în acest sens A. Degré Scrieri juridice, vol. I, pag. 114 și 125; Casație, secția I, 27 Octombrie 1899);

Având în vedere că dar reclamanta ca soră a adoptatorului nu poate invoca această nulitate, după cum nu ar fi putut-o invoca nici însuși adoptatorul;

Că ast-fel fiind, devine inutil a se examina valoarea confirmațiunii posterioare a tatălui adoptatului;

Având în vedere că reclamanta mai arată că ar fi un interes social ca adopțiunea de către oameni cinstiți a fiului unui om condamnat la pedepse infamante să nu fie menținută;

Considerând că de câte ori o soluțiune este conformă cu echitatea și cu umanitatea, interesul social nu poate fi pus în pericol prin admiterea acestei soluțiuni, căci aceste sunt două din principiile fundamentale care trebuie să călăuzească pe judecători într'o sănătoasă interpretare și aplicare a legii, lucru care este de un mare interes social;

Că prejudicata atât de răspândită care consistă într'a face pe copii responsabili de greșelele și chiar de crimele părinților lor, este neumană, absurdă ca toate prejudiciile, și incompatibilă cu spiritul de care este animată societatea modernă, și cu tendințele raționale către care evoluează;

Considerând că interesul social invocat de reclamantă cere, ca nenorocita ființă nevinovată să fie îndepărtată de mediul periculos în care a fost aruncată, pentru a evita posibilitatea unei contaminațiuni, și că dar și pe

baza acestui interes, soluțiunea dată în virtutea principiilor de drept enunțate mai sus ar fi justificată.

Pentru aceste considerente redactate de d-l judecător M. Balș, Tribunalul, respinge acțiunea, etc., etc.

(ss) M. Balș, D. Negulescu

Grefier (s) C. N. Răduleanu

Notă. — Primul punct rezolvat prin această hotărâre este acela de a se ști calea pe care se poate anula o adopțiune. Tribunalul susține că numai pe calea unei acțiuni principale se poate cere anularea unei adopțiuni.

Această soluțiune a tribunalului este legală și este adoptată de doctrină și jurisprudență, cu puține excepții numai. Aceasta este și părerea directorului nostru, d-l D. Alexandresco, în Explicațiunea sa teoretică și practică a Dreptului civil român, în volumul I, pagina 385.

Tot în acest sens se pronunță: Laurent, T. IV, 236. Demolombe, IV, 187—193. Aubry et Rau, IV, p. 645. Massé-Vergé, I, p. 350, nota I. Valette, Explic. Som. p. 202 și Cod. civ. 482. Valette sur Proudhon, II, p. 207. 11. Duvergier asupra lui Toulhier, T. I, 1119 nota a. Duranton, III, 331. Marcadé, II, 122, citați de d. Alexandresco, Tom. I, p. 386, nota 1. Delvincourt, t. I, pag. 418. Merlin, rep., la Adopțiune, parag. 11. Demante, t. 2, pag. 534. Odilon Barrot, n. 83. Aubry et Rau, t. 6, pag. 129 parag. 558.

Ca jurisprudență: Curtea de apel Paris, 26 Aprilie 1830. C. de apel Colmar, 18 Iulie 1821. Casația franceză 5 August 1823, etc.

Sunt însă și cazuri când nulitatea adopției se poate opune și pe calea excepției.

«Adopțiunea, va putea fi anulată, zice d-l Alexandresco, p. 386, nu numai pe calea de acțiune principală, dar și pe calea de excepțiune, atunci, bunăoară, când moștenitorii adoptatorului, în urma morții autorului lor, vor porni o acțiune în petițiune de ereditate înaintea tribunalului deschiderii moștenirii, și adoptatul le va opune calitatea sa de copil adoptat. (Demolombe, VI, 187, în fine)».

A doua cestiune rezolvată de tribunal, este aceea dacă nulitatea rezultând din lipsa consimțământului părinților adoptatului, — când acesta este mai mic de 25 ani, — este o nulitate absolută sau o nulitate relativă. Tribunalul a hotărât că nulitatea este relativă și deci nu putea fi invocată de cât de părinții adoptatului și de adoptat.

În această privință cestiunea este controversată, însă majoritatea autorilor este contrară opiniei tribunalului. Ast-fel, d-l Dimitrie Alexandresco, în opera citată, acelaș volum, la pag. 381 și urm., susține că în materie de adopțiune «nulitățile relative sunt acele întemeiate pe un viciu de consimțământ al adoptatului sau al adoptatorului, cari rezultă din dol, eroare, sau violență. (Art. 162, 953 și 959 C. civ.). Asupra acestui punct toată lumea este de acord. (Laurent, IV, 223. Demol., VI, 201)» și această nulitate «nu se va putea deci propune de cât de partea a cărui consimțământ a fost viciat și de moștenitorii săi cu titlul universal».

«Afară de această nulitate, care este singură relativă, toate celelalte sunt absolute», și între aceste nulități absolute, d-l Alexandresco citează și pe aceea când s'a adoptat un minor de 25 ani fără consimțământul părinților săi, cum este cazul în

speță. Aceste nulități absolute pot să fie propuse de toate părțile interesate.

A se vedea în această privință și notele d-lui Alexandresco de la paginile 382 și 383.

Sunt și autori cari susțin că nulitatea decurgând din lipsa consimțământului părinților, sau unuia din ei, este o nulitate relativă. Demolombe, t. 6, n. 196, 204 și urm. Demante, t. 2, n. 80 bis.

Contra acestei opinii sunt însă autori, ca Zachariae, (Aubry și Rau, t. 6, p. 128 paragr. 558) și Laurent (t. 4, n. 229), etc., etc.

În ceea-ce privește punctul al treilea rezolvat de tribunal credem că nu este nimeni care să nu fie de această părere.

A. N.

Resumat de jurisprudență belgiană în materie de drept civil.

Căsătorie.—Făgăduință de căsătorie.—Ruperea acestei făgăduințe.—Seduțiune.—Daune-interese.—Casurile în care acțiunea în daune este, sau nu, admisibilă.

Cu-toate-că făgăduințele de căsătorie sunt, juridicește vorbind, nule, totuși ruperea nejustificată a unei asemenea făgăduințe și seduțiunea pot da loc la daune, atunci când făgăduința de căsătorie a fost dată publicității, sau a fost cauza unor cheltuieli făcute cu consimțământul logodnicului, în vederea căsătoriei proiectate (Trib. Bruxelles, 24 Decembre 1902, Pasichrisie belge (1); 1903. 3. 173); sau când seduțiunea a fost precedată de manopere dolosive în care femeia a putut, fără vre-o ușurință din partea ei, să se încreadă, sau când ruperea unei făgăduințe de căsătorie, considerată independent de ori-ce seduțiune, n'a avut nici o cauză bine-cuvintată, și a adus părții care a suferit-o o daună materială sau morală (Trib. Bruxelles, 17 Ianuarie 1902, Pasichrisie belge, 1903. 3. 174).

În asemenea caz, reclamanta trebuie să stabilească nu numai că, în vederea promisiunii ce i s'a făcut, ea a devenit ținătoarea păritului, ci că această făgăduință mincinoasă nu era de cât o manoperă menită să facă pe femei să cadă în mâinile seducătorului, și că această făgăduință, care, în principiu, ar fi fost sinceră, a fost ruptă într'un mod injurios, fără nici-o cauză bine-cuvintată.

De câte-ori, deci, elementele cauzei dovedesc, pe de o parte, că păritul iubea pe femei, iar pe de alta, că ruperea făgăduinței de căsătorie este numai rezultatul unui obstacol independent de voința acestuia din urmă, acțiunea în daune este inadmisibilă. Asemenea acțiune nu poate, de asemenea, fi admisă atunci când scrisorile emane de la femei dovedesc o intimitate suspectă între ea și tânărul care făgăduise să-o ia de soție (Trib. Bruxelles, 13 Iunie 1902, Pasichrisie belge, anul 1903. 3. 107).

(Din Revue trimestrielle de droit civil, anul 1904, p. 591, 592).

(1) Principalele reviste juridice belgiene sunt: 1° la Pasichrisie belge, care apare de la 1814; 2° la Belgique judiciaire (1842); 3° les Pandectes périodiques belges (1888); 4° le Journal des tribunaux (1882); 5° la Juri sprudence du port d'Anvers (1836); 6° la Revue pratique des sociétés civiles et commerciales (1891); 7° la Jurisprudence de la Cour de Liège; 8° la Flandre judiciaire, etc.—La noi, nu sunt de cât două reviste judecătorești, și acestea o duc destul de greu. Aceasta dovedește cât de mulți cetitori sunt în țara românească!

Notă.—Jurisprudența franceză și aceea română sunt tot în sensul acelei belgiene, mai sus reproducă. Consultă în această privință D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, T. V, tabla analitică, v^o *Seduțiune*. În cât privește dreptul străin în materie de seduțiune (dreptul austriac, german, englez, etc.), vezi același autor și aceeași operă, t. V, p. 162, 163. Mai vezi încă asupra acestei materii, Répert. Sirey (Carpentier et Frèrejoutan du Saint), t. 33 (1904), v^o *Sédution*; Sourdat, *Tr. général de la Responsabilité*, I, 662 quinquies, p. 743 urm. (ed. a 5-a, 1902). Opr. și Ambroise Colin, *Des fiançailles et des promesses de mariage* (teză p. doctorat, Paris, 1887).

BIBLIOGRAFII

A apărut, în editura «Curierului Judiciar»: **Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor**, format 8° având 684 pagini, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat
CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «Curierul Judiciar» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșai; 8.50 legat în pânză peste tot și 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-cărui cumpărător se va imprima *gratis*, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

—x—

A apărut: Partea II, vol. VIII a Comentariilor de Drept civil Român (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREȚUL 8 LEI. Această parte cuprinde *Contractul de Vânzare* și se va lega cu partea I care are «Contractul de căsătorie». Tabla de materii se află atașată la finele broșurei acestia. Titlul vol. care se află la începutul broșurei se va lua și pune la începutul volumului VIII. Prețul întregului vol. (p. I și II) este de 18 LEI. De vânzare la redacția acestui ziar, Calea Rahovei No. 5, de unde se pot procura și volumele anterioare cum și ori-ce alte cărți de drept române și streine.

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l G. Bădulescu, grefier la Înalta Curte de casație. Prețul Lei 3.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii Cesărescu & Dan, însoțit de un index alfabetic complet. Prețul Lei 6.

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzând Art. 1—60) comentat de d-l M. A. Dimitrescu, profesor la Școala superioară de comerț din București. Prețul 10 lei.

Volumele se vor expedia contra valoare: mandat postal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.